నీటికంటే నెత్తురు పల్చన

నగర జీవనశైలిపై ఫోకస్‌లైట్

నీటికంటే నెత్తురు చిక్కన.

తల్లి నెత్తురు తనయుడిలో ఉంటుంది.

తన నెత్తురు పంచుకు పుట్టిన తనయుడిని తల్లి అమితంగా ప్రేమిస్తుంది.

అందుకే 'తల్లిప్రేమ' గొప్పదంటారు. ఆదర్శపూరిత మంటారు. త్యాగభరితమంటారు.

కాని -

ఒకోసారి తల్లి నెత్తురు పల్చగా కూడా ఉంటుంది. నీటికంటే కూడా పల్చగా...

అదెలాగంటే

* * *

ఆమెకు పధ్నాలుగేళ్ళుంటాయి.

ఆ వయసులో ఆమె శరీరం ఉండాల్సిన దానికంటే ఎక్కువ పిటపిటమంటూ ఉండేది. మదం వికటించుకు చూస్తున్నట్లుండేది. యావ ఆవురావురమంటూ ఉన్నట్లుండేది.

ఆ యావను తీర్చుకోవటానికి కుక్క అయినా పరవాలేదు, గాడిద అయినా పరవాలేదు అన్నట్లుండేదామె వాలకం.

అలాంటి తరుణంలో.

కుక్కలాగా, గాడిదలాగా ప్రవర్తించిందామె. 'అతను' అలాగే ప్రవర్తించాడు. "ఎవరతను?" అని అడక్కండి. తర్వాత చెబుతాను.

ఫలితంగా కడుపు పెరిగింది.

పధ్నాలుగేళ్ళకే గర్భధారణ!

ఆమె కుంతీమ తల్లి.

"తల్లీ నీకు వందనాలు!!"

"నీ పేరు లాలస కదూ?!"

ఆ గదిలో ముగ్గురున్నారు.

లాలస.

ఆమె మేనత్త మదాలస (పేర్లు విచిత్రంగా ఉన్నాయంటారా? విచిత్రమైన మనుషుల పేర్లెప్పుడూ విచిత్రంగానే ఉంటాయి సార్) మదాలస ప్రియుడు మాధవరావు.

"ఏమిటి ఇట్లా ఎందుకు చేశారు?" అన్నది మదాలస కోపంగా.

ఆమె ఒక హాస్పిటల్లో నర్సుగా పనిచేస్తోంది. ఆమె ఇంట్లో ఉండి చదువుకుంటోంది లాలస. మదాలస తన ప్రియుడు మాధరావుతో కులుకుతున్న సమయాన ఆమెకు తెలియకుండా లాలస అతడితో శృంగారాన్ని పంచుకుంది. ఫలితంగానే ఈ గర్భం.

ఆరాలు తీస్తోందిప్పుడు -

"ఏమి మాధవా, అది చిన్నపిల్ల కదా - నీకన్నా బుద్ధి ఉండక్కర్లా"

"బుద్ధి ఉంటే నీ జోలికి మట్టుకు వచ్చి ఉండేవాణ్ణా? " అనుకున్నాడతను. కానీ పైకి అనలేదు.

ముగ్గురూ బుద్దులు కూడ దీసుకున్నారు మాట్లాడుకున్నారు.మంతనాలు చేశారు. ఆఖరికి...

ఒక ప్రైవేటు ఆస్పత్రిలో లాలస మగబిడ్డను కన్నది. వివాహం కాకుండానే వయస్సు దాటకుండానే...

ఆమె కుంతి పుట్టిన దేశంలో కదండీ పుట్టింది -

పిల్లవాణ్ణి ఆమె పెంచుకోనూ లేదు. కుంతిలా నదిలో వదలనూ లేదు. (దగ్గరలో నది ఉండాలి కదా?)

పైన చెప్పిన ముగ్గురూ కలిసి పిల్లవాణ్ణి అనాధశరణాలయంలో ఇవ్వటానికి ప్రయత్నించారు. ఏ కారణం వల్లనో కుదరలేదు.

మరేం చేయాలి?

అలాంటి సమయంలో - అదే నగరంలో ఉంటున్న మదాలస చెల్లెలు సత్యవతి వచ్చి వాళ్ళను ఆదుకుంది.

పిల్లవాణ్ణి తను పెంచుకుంటానని అన్నది. ఆమెకు పిల్లలు లేరు. ఆస్తి అంతగా లేకపోయినా ఆమె భర్త ఒక చిన్న ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. ఆమె అలా అనగానే మదాలస, లాలసలిద్దరూ ఎంతో సంతోషించారు. చిన్న షరతు విధించారు. పిల్లవాడికి తన తల్లి ఎవరో ఎన్నడూ వెల్లడించకూడదని. సత్యవతి మరింత సంతోషించింది. "వీడు నా పిల్లవాడే" అన్నది. నేనెందుకు చెబుతానన్నది. నేనేమన్నా పిచ్చిదాన్నా అన్నది. అవునవును అన్నారు వాళ్ళు. కాక మరి?! అన్నదామె.

అంతా కలసి కిసుకు కిసుకు కులుక్కున్నారు. సంబరపడ్డారు. సంబరం చేసుకున్నారు.

ఇదంతా పధ్నాలుగు, పదిహేనేళ్ళ క్రితం మాట.

మరి ఇప్పుడు?!

* * *

లాలస ఒక ప్రైవేటు కంపెనీలో స్టెనోగా పనిచేస్తోంది. ముడ్డి మీదకు ముప్పైయ్యేళ్ళు వచ్చాయామెకు. ఇంకా అవివాహితే. వివాహితురాలు కావాలని కోరుకుంటోంది. అందుకు తగ్గట్లే ఓ పిచ్చి ముండావాడు దొరికాడామెకు (లోకంలో పిచ్చి ముండావాళ్ళకి, పచ్చి పుండాకోర్లకీ ఏం కొదవ కనక!) అతను ఆమె అంటే పడి చస్తున్నాడు. (మగ జంతువులు ఆడ జంతువుల్ని చూసి పడి చావనిదెప్పుడు?!) మగమేకలా "మెమే" అంటూ అతను ఆమె వెంట తిరుగుతున్నాడు. "పెళ్ళి చేసుకుంటేనే," అంటూ ఆమె ఆడమేకలా ముందు ముందుకు జరుగుతూ అతన్ని ఊరిస్తోంది. అతను పెళ్ళికి కూడా సిద్ధంగానే ఉన్నాడు. పెళ్ళి చేసుకుందాం అన్నాడు. తన జీవితం ఒక గాడిలో పడుతోందని అనుకుందామె. అలాంటి సమయాన...

ఒకరోజు ఆమె అతనితో కలసి (అతని పేరు ప్రభాకర్) సినిమాకి వెళ్ళి, ఇంటర్వెల్లో హాలు కాంటీనులో థమ్సప్ త్రాగుతున్న సమయాన తన థమ్‌ని పైకిలేపుతూ ఓ పధ్నాలుగేళ్ళ కుర్రవాడు వచ్చి ఆమె ప్రక్కన నిలబడ్డాడు.

"మేడమ్ నన్ను గుర్తుపట్టావా?" అన్నాడు.

"ఎవరు నువ్వు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగిందామె.

"మీ చిన్న మేనత్త సత్యవతి లేదూ?"

ఆఁ ఆఁ ... అప్పటికే ఆమె కళ్ళు నిస్తేజమవుతున్నాయి.

"ఆమె కొడుకు వేణుని" అన్నాడతను 'కొడుకు' అన్న పదాన్ని ఒత్తి పలుకుతూ.

ఆమె గుండెలు ఎగిసి పడ్డాయి. అంటే వాడు తన కొడుకే. సినిమాల్లోలా కథల్లోలా ఆమె గుండెల్లోంచీ ప్రేమ పొంగి పొర్లుకురాలేదు. ఎక్కడలేని ఆనందమూ ఆమె కళ్ళల్లోకి వెల్లువలా వచ్చి విరుచుకు పడనూలేదు.

"రేపు మా ఇంటికి రా అబ్బాయ్" అంది కంగారుగా.

"మీ ఇంటి అడ్రసు చెప్పలేదు?" అన్నాడతను.

"ఓ సారీ మా ఇల్లు..." అంటూ ఆమె చెప్పబోతుండగా అతను మధ్యలోనే అడ్డుకుని కన్నింగ్‌గా నవ్వుతూ అన్నాడు.

"నాకు తెలుసులే, రెండు మూడుసార్లు దూరాన్నుంచీ చూశాను..."

"సరే సరే" అంటూ ఆమె కంగారు కంగారుగా ప్రియుణ్ణి తీసుకుని హాలులోకి ప్రవేశించింది.

"ఎవరతను" అంటూ ప్రియుడు ఏమో అడుగుతోంటే ఆమె మరేదో సర్దిచెప్పింది...

లాలస ఇప్పుడు తన ముగ్గురు తమ్ముళ్ళతో కలిసి ఒక ఇంట్లోనే వుంటోంది. తమ్ముళ్ళకింకా పెళ్ళిళ్ళు కాలేదు. అంతా కలిసి కట్టుగా వుంటున్నారు. (ఎంత ప్రేమ రక్తబంధం మీద!)

ఆ రాత్రి నలుగురు సమావేశమయ్యారు. వేణు సంగతి చెప్పింది ఆమె అతను డబ్బులడుగుతున్నాడనీ చెప్పింది. మొన్న ఒకసారి ఇంటికి వచ్చి తీసుకుపోయాడనీ అన్నది.

ఏం చేద్దామని అక్కా నీ ఉద్దేశ్యం, అన్నారు వాళ్ళు. "వాణ్ణి కొడుకుగా ఎట్లా ఒప్పుకోమంటార్రా చెప్పండి. ఇంక నాకు పెళ్ళవుతుందా? వీణ్ణి మళ్ళీ కొడుకుగా స్వీకరించి ఎవరినీ పెళ్ళి చేసుకోకుండా మోడులా బ్రతకమంటారా చెప్పండి" అందామె. అదీ నిజమే అన్నారు వాళ్ళు. వాళ్ళకేం తెలుసు. తమ అక్కలో 'కన్నప్రేమ' కట్టలు తెంచుకు పారుతోందేమోననుకున్నారు. పారడం లేదని తెలిసాక బిత్తరపోయారు. (వాళ్ళలో మట్టుకు భ్రాతృప్రేమ కట్టలు తెంచుకు పారుతోందండీ).

ఇక అక్కడ వేణు సంగతి - అతన్ని పెంచిన తల్లి - సత్యవతి - అతడి మీద అతి గారాబం చూపేసరికి అతడికి చదువబ్బలేదు. జులాయితనం ఏర్పడింది. ప్రతిదానికీ బెల్లించి, బెదిరించీ డబ్బులు గుంజసాగాడు ఆమెవద్ద. ఒకసారి ఆమె మరీ విసిగిపోయి ఏదో తిట్టింది. "నీ కడుపున చెడ పుట్టాను కదమ్మా?" అన్నాడతను నవ్వుతూ. "నా కడుపున పుట్టలేదు కాబట్టే ఇట్లా ప్రవర్తిస్తున్నావు" అన్నదామె అదాటున. అన్నాక నాలిక కర్చుకుంది. వాడసలే రాస్కెల్! ఆమెను గుచ్చి గుచ్చి అడిగాడు. ఆమె భయం భయంగా చెప్పేసింది.

మనుషులు మన తెలుగు సాహిత్యంలోలా, తెలుగు సినిమాలలోలా ప్రవర్తించరు సార్!. వేణు తన అసలు తల్లి ఎవరో తెలిసే సరికి ఆమెను కలుసుకోవాలనుకున్నాడు. కలుసుకున్నాక ఆమెలో మాతృహృదయం కనిపించకపోయేసరికి, ఆమె తనను చూడగానే కంపరం కంపరంగా ప్రవర్తించేసరికి అతనికి డబ్బులు సంపాదించే మార్గం బోధపడింది. తన ఉనికి ఆమె సుఖాలకి అవరోధమని అర్థమయింది. ఆ పాయింట్ నుంచీ డబ్బులు గుంజవచ్చని తెలిసింది. ఇంక ఆమెను వేధించసాగాడు.

ఆమెను డబ్బులివ్వమని సతాయించుకున్నప్పుడెప్పుడూ అతనికి తాను తన తల్లిని సతాయిస్తున్నాని అనిపించలేదు. ఆమెకు కూడా డబ్బులిస్తున్నప్పుడెప్పుడూ వాటిని తన కొడుక్కి ఇస్తున్నట్లుగా అనిపించలేదు, బ్లాక్‌మెయిలర్‌కి ఎవరో ఇస్తున్నట్లు ఫీలయింది తప్ప.

అతనలా ఒకసారి కాదు, రెండు సార్లు కాదు. ఇరవైసార్లు, ముప్ఫయి సార్లు డబ్బులు గుంజటం జరిగింది. ఇక ఆమె భరించలేకపోయింది. దానికి ఏదో ఒక పరిష్కారం ఆలోచించాలనుకుంది. ఆలోచించింది తమ్ముళ్ళతో కలిసి ఫలితం -

* * *

ఆ గదిలో అయిదుగురున్నారు. లాలస. ఆమె తమ్ముళ్ళు ముగ్గురు. ఆమె కొడుకు వేణు -

"నన్ను నీవిలా మాటిమాటికీ డబ్బులకోసం పీడిస్తే ఎట్లారా?" అన్నది లాలస.

"నువ్వు నా అమ్మవు కదా..నిన్నుకాక ఇంకెవరిని అడగమంటావమ్మా"అన్నాడతను వ్యంగ్యంగా..

"నువ్వు అమ్మా అన్నావంటే ఊరుకోను. చెబుతున్నా నిన్ను ఏనాడో ఎవరికో ఇచ్చేశాను..."

"అది నా తప్పు కాదు కదా."

అదికాదు బాబూ - ఒక్కసారి ఆలోచించు. నీ తల్లి సుఖంగా ఉండటం నీకు మట్టుకు ఇష్టం కాదా? నువ్వు నా కొడుకువని తెలిస్తే నన్నెవరు పెళ్ళీ చేసుకుంటారు? నేను పెళ్ళి చేసుకుని సుఖంగా ఉండటం నీకిష్టం లేదా?"

"ఇష్టం లేదు" అతను చాలా ఖరాఖండిగా సమాధానం చెప్పాడు.

తెలుగు పాఠక మహాశయా (లేక మహాశయనీ) తల్లీ కొడుకుల మధ్య ఇలాంటి సంభాషణా ధోరణిని బహుశా తమరు ఆరగించుకోలేకపోవచ్చు అందుకని మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టకుండా గబగబా చెప్పేస్తాను -

"మళ్ళీ నా జోలికి రాకుండా ఉండాలంటే నీకెంత కావాలో చెప్పు ఇస్థాను" అందామె.

"నా తల్లి బంగారు బాతు. బంగారు బాతునెవరన్నా వదులుకుంటారా. కర్కోటకులు తప్ప. " అన్నాడతను సవినయంగా. అతి వ్యంగ్యంగా.

ఆమెకు అతడు తనను ఇక వదలడని అర్ధమయింది.

ఇప్పుడామె రెండిటిలో ఏదో ఒక నిర్ణయాన్ని తీసుకోవాలి.

ఒకటి కొడుకును యాక్సెప్ట్ చేసి జీవితంతో రాజీపడటం.

రెండోది - కొడుకును నయానో భయానో చెప్పి తన జోలికి రాకుండా చూసుకోవటం.

రెండోదానివైపు మొగ్గిందామె. నయాన అతను వినలేదు. ఇక భయాన!

భయాన... భయాన... అవును సార్ ఆమె దండోపాయాన్ని ప్రయోగించింది. అదీ ఎలాగనుకున్నారు....

ఆమె తన తమ్ముళ్ళకు సైగ చేసింది. ఒక తమ్ముడు వచ్చి వెనకనుంచీ ఆమె కొడుకు నోరు మూశాడు. మరొక తమ్ముడు వచ్చి ఆమె కొడుకు రెండు చేతులూ విరిచి పట్టుకున్నాడు. నిస్సహాయంగా ఉన్న ఆమె కొడుకును ఆమె మూడో తమ్ముడు కత్తితో కసకసా పొడిచేశాడండీ. అదంతా జరుగుతుంటే ఆమె ఉద్విగ్నంగా చూస్తూ ఉండిపోయింది. (ఆమె ఉద్విగ్నత ఆ కార్యాన్ని చూడలేకా లేక కొడుకు మీద ప్రేమతోనా?)

ఆ తర్వాత ఆమె ముగ్గురు తమ్ముళ్ళూ తమ మేనల్లుడి శవాన్ని మాయం చేసే కార్యక్రమంలో ఉండగా ఆమె తడిగుడ్డతో గదినిండా చిమ్మిన కొడుకు రక్తాన్ని తుడిచేసే కార్యక్రమంలో మునిగిపోయింది.

ఇలాంటి కథ రాస్తున్న రచయితా నువ్వెంత దుర్మార్గుడివిరా నాయనా, అనుకుంటున్నారా?

"ఏం చేద్దాం సార్. లోకంలో ఇలాంటి దారుణాలు ఎన్నో జరిగిపోతున్నాయి. రాయకుండా ఎలా ఉండమంటారు."

* * *